

Jorge Accame

Bene **netke**
Venezia

Jorge Accame

Benetke

comedia sentimental

Traducción Maja Šabec
Dirección Omar Viale
Teatrología Marinka Poštrak
Revisión de texto Arko
Escenografía Rafael Reyeros (idea) y Tanja Radež
Vestuario Gordana Gašperin
Coreografía Blaž Bertoncelj y Andreja Podlogar
Selección de la música Rodolfo Federico y Omar Viale
Correpetición Vinko Šorli
Luz Drago Cerkovnik
Maquillaje Matej Pajntar
Intérprete del español del director Katja Šmid

.....

Actores

Gringa **Vera Per**
Rita **Vesna Jevnikar**
Graciela **Vesna Pernarčič / Vesna Slapar**
Marta **Darja Reichman**
Chato **Gaber Trseglav**
Giacomo **Matjaž Višnar**

.....

Estrenos

el 5 de octubre de 2002 en Córdoba (Argentina)
el 19 de octubre de 2002 en Kranj

Utilería Ciril Roblek Susurradora Sonja Korošec
Operador de luces Drago Cerkovnik Sonido Marko Koren
Peinados y maquillaje Matej Pajntar Vestuario Bojana Fornazarič
Equipo técnico Janez Plevnik y Robert Rajgelj

sentimentalna komedija

Prevod Maja Šabec

Režija **Omar Viale**

Dramaturgija **Marinka Poštrak**

Lektura **Arko**

Scenografija **Rafael Reyeros** (idejna zasnova) in **Tanja Radež**

Kostumografija **Gordana Gašperin**

Koreografija **Blaž Bertonec** in **Andreja Podlogar**

Izbor glasbe **Rodolfo Federico** in **Omar Viale**

Korepeticije **Vinko Šorli**

Luč **Drago Cerkovnik**

Maska **Matej Pajntar**

Režiserjeva prevajalka iz španščine **Katja Šmid**

Igrajo

Gringa **Vera Per**

Rita **Vesna Jevnikar**

Graciela **Vesna Pernarčič / Vesna Slapar**

Marta **Darja Reichman**

Chato **Gaber Trseglav**

Giacomo **Matjaž Višnar**

Premieri

5. oktobra 2002 v **Córdoba (Argentina)**

19. oktobra 2002 v **Kranju**

Inspicent in rekviziter **Ciril Roblek** Šepetalka **Sonja Korošec**
Osvetljevalec **Drago Cerkovnik** Tonski mojster **Marko Koren**
Frizer in masker **Matej Pajntar** Garderoberka **Bojana Fornazarič**
Odrska tehnika **Janez Plevnik** in **Robert Rajgelj**

ZADNJI TANGO V BENETKAH

Benetke sodobnega argentinskega dramatika Jorgea Accama so nenavadna komedija s še bolj nenavadnim koncem. In prav ta konec je tisti, ki podeljuje sprva komedijsko naravnani igri tisti sublimni pečat, zaradi katerega naenkrat pogledamo nanjo z drugačnimi, lahko bi temu rekli celo z začaranimi očmi. Konec nas namreč s svojo glorifikacijo fikcije in realizacijo fantazme ljubezni privzdigne natanko v tisto območje, kamor nas je povzdignil tudi konec v kulturnem filmu Lom valov.

Privzdigne nas namreč na tisto področje fikcije, kjer postane „ta fiktivni element natanko tisto travmatično Realno“, ki ga povzroči „izguba realnosti“, in kjer se tako redko, a vendar tako skrivnostno zgodi čudež ljubezni.

Da pa naše junakinje preplavi ta čudež, po katerem vse po vrsti in brez izjeme hrepenijo – tako kot hrepenijo tudi Tri sestre v istoimenski drami –, morajo pregaziti dolgo pot, ki je seveda vse prej kot čudežna. Pot do čudeža ljubezni je speljana, tako za Gringo kot tudi za njena dekleta, po surovi pokrajini trženja z lastnimi telesi, ki se v praznoti noči, izpraznjena in prepotena

resignirano vračajo v svoj obskurni dom, da bi pod budnimi zvezdami odsanjala svoj skriti sen.

V Benetkah je nenavadno predvsem dejstvo, da se skozi komedijsko formo dotikajo dveh za komedijo ne ravno običajnih tem, in sicer teme hrepenenja in teme prepletanja realnosti in fikcije. Tako lahko dešifriramo Benetke pravzaprav kot nekakšno komično parafrazo slovitih Treh sester Antona Pavloviča Čehova. Prostitutke Marta, Rita in Graciela na Gringino iniciativo, tako kot Sonja, Maša in Olga, zahrepenijo po nemogočem. Zahrepenijo po uresničitvi svojih sanj.

In tako kot Tri sestre iz ruske province hrepenijo po daljni Moskvi, tri prostitutke iz argentinske province s svojo vodnico na čelu zahrepenijo po daljnih Benetkah. Tako za prve kot tudi za druge simbolizirata mesti uresničitev njihovih najglobljih želja in sanj. Benetke in Moskva tako postaneta mesti, ki v sanjah junakinj zasedeta mesto njihove najintimnejše (samo)realizacije. Samorealizacija Treh sester kot tudi treh kurb pa je seveda ljubezen.

Toda trem sestram kljub neizmernemu hrepenenju ne uspe srečati svojih sanj. Ljubezen ostaja nedosežena in bivajoča tam nekje daleč v daljni Moskvi, ki jo je treba spremeniti v fantazmo nikoli izsanjanih sanj. Trem sestram tako ostaja – kot bi družno dejala Lacan in Žižek – zgolj „želja po zelenju“.

Če torej konstituira Tri sestre v tragične junakinje prav ta nikoli realizirana želja, konstituira tri kurbe iz Jujuya v tragikomične junakinje prav to naivno soočenje z njo. In če se Tri sestre odpovejo srečanju s svojimi sanjami, da bi lahko sanjale naprej, se tri kurbice z Gringo na čelu po zaslugi svoje svete preproščine odločijo za soočenje z njimi.

Marta, Graciela in Rita se na prvi pogled odločijo za nemogoče. Odločijo se za fiktivno potovanje v Benetke, da bi hrepeneči Gringi omogočile fiktivno srečanje s fiktivnim Don Giacomom. Vse skupaj je sprva mišljeno kot štos in akt solidarnosti do Gringe, ki si tako neustavljivo želi srečati svojo veliko ljubezen in poravnati račune pred smrtjo.

**Toda hrepenenje sproži hrepenenje,
želja povzroči željo in ljubezen priključuje ljubezen.**

In čeprav pot do Benetk vodi preko komičnih situacij in je cesta do soočenja z realnostjo ljubezni speljana preko fikcije, se tri preproste kurbe zaradi Gringinih sanj odločijo, da bodo družno stopile na pot, ki pelje v mesto ljubezni. To pot preletijo junakinje naše igre na fiktivnem letalu, da bi prispele v fiktivne Benetke, kjer bi Gringa pred smrtjo lahko še poslednjič zaplesala tango s svojo fiktivno ljubeznijo. Tri preproste kurbice enostavno zrežirajo in odigrajo pot v daljne Benetke, da bi življenje končno dobilo tisto čarobno dimenzijo, o kateri, kot se pozneje izkaže, ne sanja le slepa Griga.

Čeravno se potovanje proti mestu ljubezni začne kot laž zaradi sočutja in solidarnosti ter poteka kot igra v znamenju komičnih situacij, je soočenje s sanjami brez dvoma šokantno za vse udeležence tega popotovanja, kajti „čarobni trenutek“ se pojavi povsem nepričakovano in nenajavljeno. Čarobni trenutek se namreč zgodi kot nekaj povsem nepredvidenega v njihovem skrbno zrežiranem scenariju.

„Čarobni trenutek“ se zgodi kot „vpeljava sanjske fantomskosti v vsakdanjo realnost“. „Čarobni trenutek“ se zgodi kot čista epifanija ljubezni, ki preplavi vse, ki so se odločile za potovanje v mesto ljubezni. Srečanje s sanjami se zgodi v Benetkah na

horizontu tiste nedoumljive sile, ki jo poeti tako radi poimenujejo s sintagmo eros-tanatos.

Na tej skrajni meji jo sreča Griga in na tej skrajni meji jo spoznajo tudi Marta, Graciela, Rita in seveda tudi Chato. V tem čarobnem trenutku na meji s smrtjo ne sreča svoje ljubezni v podobi don Giacoma le slepa Griga (ne pozabimo, da je ljubezen zmeraj slepa!), ampak je čudež tega trenutka natanko v tem, da začnejo verjeti vanj tudi vsi drugi.

**Začara jih tako zelo, da pozabijo, kje in kaj so,
zajame jih tako zelo, da fikcija postane tudi zanje resničnost
in ljubezen realnost.**

In prav zato se lahko v tem čarobnem trenutku od Boga pozabljeni Jujuy nenadoma spremeni v Benetke – mesto ljubezni – in prav zato lahko slepa Gringa pred smrtjo odpleše svoj poslednji tango z ljubeznijo svojega življenja in prav zato lahko prične na zaljubljenca med ulicami iz vode naletavati kot drob droben sneg in prav zato je lahko Jujuy v tem čudežnem trenutku za Gracielo, Rito, Marto in Chata tako neskončno, neskončno daleč.

In prav zato je smrt v Benetkah tako zelo blizu.

Vir: Slavoj Žižek, Strah pred pravimi solzami, Zbirka Analecta, Ljubljana 2001

EL ULTIMO TANGO EN VENECIA

.....

Venecia, escrita por el dramaturgo argentino contemporáneo Jorge Accame, es una comedia insólita con un final aún más insólito. Y es precisamente este final el que otorga a esta obra con índole de comedia aquel matiz sublime que nos hace verla de repente con otros ojos, incluso podríamos decir con ojos encantados: con su glorificación de la ficción y la realización del fantasma del amor, el final nos eleva al mismo ámbito que el final de la película culta *Rompiendo las olas*. Nos eleva a aquel campo de la ficción donde "este elemento ficticio llega a ser precisamente lo Real traumático", ocasionado por la "pérdida de la realidad", y donde se produce, con tanta escasez y, sin embargo, tan misteriosamente, el milagro del amor. Pero nuestras protagonistas tienen que abrirse el paso y andar un largo camino, que no tiene nada que ver, por supuesto, con un milagro, para poder ser sumergidas en este milagro que anhelan todas y cada una de ellas - de la misma forma que anhelan también las tres hermanas en la obra con el mismo título. El camino hacia el milagro del amor se traza, tanto para Gringa como para sus muchachas, por el paisaje cruel de mercancía con sus propios cuerpos que, en el vacío nocturno, vuelven resignados, vacíos y sudados, a su casa oscura para soñar su sueño secreto bajo las desveladas estrellas.

En *Venecia* es insólito sobre todo el hecho de que, a través de la forma de comedia, la obra trate dos temas que no son precisamente habituales para este género, a saber, el tema del anhelo y el tema del entrelazamiento de la realidad y ficción. De modo que, en realidad, podemos descifrar *Venecia* como una especie de paráfrasis cómica de *Las tres hermanas* de Antón Pávlovich Chejov. Impulsadas por la iniciativa de Gringa, las prostitutas Marta, Rita y Graciela empiezan a ambicionar lo

imposible, igual que Sonia, Masha y Olga. Empiezan a anhelar la realización de sus sueños.

Igual que las tres hermanas de la provincia rusa anhelan la lejana Moscú, las tres prostitutas de la provincia argentina, llevadas por su guía, empiezan a anhelar la lejana Venecia. Tanto para los primeros como para los últimos tres personajes, las ciudades simbolizan la realización de sus deseos y sueños más íntimos. Venecia y Moscú llegan a ser de este modo ciudades que en los sueños de las protagonistas ocupan el lugar su (auto)realización más íntima. Y la autorealización de las tres hermanas, igual que la de las tres putas, es, naturalmente, el amor.

A pesar de su anheo inconmensurable, las tres hermanas no logran encontrar sus sueños. El amor queda sin alcanzar y sigue existiendo allí lejos en la lejana Moscú que ha de ser convertida en un fantasma de los sueños interminables, de modo que lo que les queda a las tres hermanas no es más que -tal como lo calificarían unánimamente Lacan y Žižek- "el deseo de desear".

Y si es precisamente este deseo nunca realizado el que constituye a las tres hermanas como personajes trágicos, entonces es precisamente el encuentro inocente de su deseo el que constituye las tres putas de Jujuy como personajes tragicómicos. Y si las tres hermanas renuncian al encuentro con sus sueños para poder seguir soñando, entonces las tres putas, guiadas por Gringa, deciden encontrarse con ellos gracias a su santa simplicidad.

A primera vista, Marta, Graciela y Rita deciden por lo imposible. Deciden realizar un viaje ficticio a Venecia para darle la posibilidad a la anhelante Gringa de un encuentro ficticio con un ficticio Don Giacomo. Todo esto se toma al principio como

una broma y un acto de solidaridad hacia Gringa que desea con tanto ahínco encontrarse con su gran amor y arreglar lo pendiente antes de morirse.

Pero el anhelo suscita el anhelo, el deseo ocasiona el deseo y el amor llama al amor. Y aunque en el camino a Venecia ocurran situaciones cómicas y la carretera al encuentro con la realidad del amor se traza por la ficción, las tres sencillas putas deciden, a causa del sueño de Gringa, encaminarse juntas hacia la ciudad del amor. Nuestras protagonistas realizan este camino en un avión ficticio para llegar a la Venecia ficticia donde, antes de morirse, Gringa pudiera bailar por última vez un tango con su ficticio novio. Las tres sencillas putas realizan simplemente un montaje interpretando el viaje a la lejana Venecia para que la vida ganara por fin aquella dimensión mágica que, tal como se revela más tarde, no aparece únicamente en los sueños de la ciega Gringa.

Y aunque el viaje a la ciudad del amor empiece como una mentira basada en la compasión y la solidaridad con la ciega Gringa, y aunque se desarrolle como un juego bajo el paraguas de situaciones cómicas, no hay duda de que el encuentro con los sueños resulte chocante para todos los participantes de este viaje, pues "el momento mágico" ocurre de modo absolutamente inesperado y sin anunciarse. El momento mágico ocurre como algo totalmente imprevisto dentro de su guión elaborado minuciosamente. "El momento mágico" ocurre como "introducción de lo fantasmoso del sueño en la realidad cotidiana". "El momento mágico" ocurre como una epifanía pura del amor que impregna a todas las que decidieron viajar a la ciudad del amor. El encuentro con los sueños ocurre en Venecia, en el horizonte de aquella fuerza incomprensible que los poetas suelen denominar con el sintagma Eros-Tánatos.

En este extremo confín, el amor es encontrado por Gringa, y, en este extremo confín, lo conocen también Marta, Graciela y Rita. En este momento mágico, al borde de la muerte, no sólo la ciega Gringa (no olvidemos que el amor siempre es ciego) encuentra su amor en la imagen de Don Giacomo, sino que el milagro de este momento reside precisamente en el hecho de que también las tres putas empiezan a creer en este milagro.

Las hechiza hasta el punto de que se olvidan dónde están y quiénes son, las prende con tanta intensidad que, también para ellas, la ficción llega a ser verdad y el amor la realidad.

Y ésta es la razón por la que, en el momento mágico, Jujuy, dejado de la mano de Dios, se convierte de inesperado en Venecia -la ciudad del amor-, y por la que, antes de morir, la ciega Gringa es capaz de bailar su posterior tango con el amor de su vida, y por la que la nieve menuda puede caer sobre los enamorados acogidos por las calles de agua, y por la que Jujuy puede quedar, para Graciela, Rita y Marta, tan infinitamente lejana.

Y precisamente ésta es la razón por la que la muerte en Venecia queda tan cercana.

Marinka Poštrak

Fuente: Slavoj Žižek, Miedo ante las verdaderas lágrimas

Traducción Marjeta Drobnič

CHARLES AZNAVOUR

ŽALOSTNE BENETKE

*O ta žalost Benetk, ko ni nič več ljubezni,
o ta žalost Benetk, ko je ljubezen preč.
Srce še zadrhti, a žalost ga iztrezni,
še zaiskre oči, a solz iz njih ni več.*

*O ta žalost Benetk, ko strune mandolin
samo še razbolé otožni zven kitar
in ko od bolečin se stisne ti srce,
ko v gondoli uzreš objet zaljubljen par.*

*O ta žalost Benetk, ko ni nič več ljubezni,
o ta žalost Benetk, ko je ljubezen preč.
Vse te cerkve zaman vabijo v mir brezbrežni,
njihov lesk je teman in njihov mrak moreč.*

*O ta žalost Benetk, zvečer, ko sam s seboj
zamaknjeno strmiš v ognjenordeč oblak
in ko čez temni tlak s teboj gre lunin soj
in včasih postojiš, da čul bi znan korak.*

*O zbogom, beli sij bleščečih golobic,
o zbogom, zbogom, vse je preč.
Prežalostno je tu, ko ti srce umre,
prežalostno je tu, ko ni ljubezni več.*

Prepesnil Gregor Strniša

Jorge Dubatti: PROLOG

Ob premieri Benetk 15. 7. 1998 v Teatro Payró,
Buenos Aires, v režiji Helene Tritek

Kar se tiče smrti novega, išče Accame svoje tekstualne modele v pravadni argentinski komediji z elementi veseloigre, komedije „smeha in joka“. Poleg tega oživlja regionalizem, register ljudske kulture (šale, glasba, govornica, gestus vsakega človeka, njegova lokalna vizija sveta). Accame bi lahko brez dvoma podpisal naslednje besede Mauricia Kartuna: Pisati pomeni „ustvarjati stvari s starimi besedami“, „z besedami, podobami, postopki in žanri, katerih izključujoča lastnost je nekoristnost, anahronizem“. Kar pa zadeva ohranjene vrednote modernizma, Accame izkoristi poetiko komedije, da bi ustvaril prispodobo solidarnosti, ki v publiki vzbuja prijeten občutek upanja in možnosti medsebojne pomoči in zaščite med ljudmi. Onstran revščine in nevednosti se varovanke in klient uspejo zaščititi, v razpoki zidu obstoječega sistema.

Morda je najzanimivejša stvar predstave njena prilastitev „simulakra“, ene temeljnih idej, ki po teoretikih postmodernizma implicira izgubo principa resničnosti ob koncu stoletja. Varovanke in klient potopijo Gringo v simulaker, a spremenijo znak te ideje: ne gre več za mehanizem potujitve, temveč za način, kako najti smisel življenja, kako se opravičiti in umreti pomirjen. Vrednota tega „novega“ simulakra gre še naprej: spremeni se v avtentičen princip resničnosti, ko njegovi stvaritelji po srečni Gringini smrti več ne vedo, ali so v Jujuyu ali v Benetkah.

Prevedla Katja Šmid

JORGE ACCAME

Rodil se je 6. 11. 1956 v Buenos Airesu. Trenutno živi v San Salvador de Jujuyu, v provinci Jujuy. Je profesor književnosti na Argentinski katoliški univerzi. Pisatelj, dramaturg, založnik. Sodeluje pri reviji Billiken in pri publikacijah, specializiranih za grško-latinske teme. Docent in predavatelj. Accame je član Fundacije Carlosa Somigliane (SOMI) za podporo gledališkim piscem. Član Mednarodnega pisateljskega programa (Iowa City, Iowa).

Veliko njegovih gledaliških iger (Pajaritos en el balero, Casa de piedra/Hiša iz kamna, Chingoil Company) je bilo uprizorjenih v Jujuyu, La Rioji in Buenos Airesu, bile so uprizorjene tudi na

srečanjih Encuentros Nacionales in Fiestas del Teatro. Njegova igra Benetke je prevedena v angleščino in uprizorjena v New Yorku, Mehiki in Montrealu.

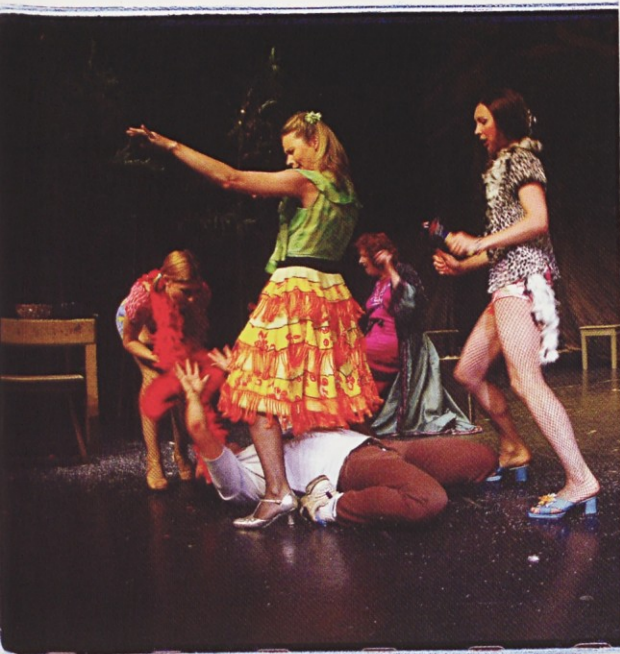
Avtor Jorge Accame je prejel za svoja dela številne nagrade, predstava Benetke pa naslednje:

- nagrado ACE 1997–1998 (najboljša off prireditev, najboljši off igravec in najboljša off igralka),
- nagrado Trinidad Guevara 1998 (za odkritje igralk),
- nagrado Florencio Sánchez 1998 (najboljša predstava, najboljši avtor, najboljša režija, najboljša scenografija, najboljši igravec, najboljša igralka).

Gaber Trseglav, Vesna Jevnikar, Vesna Pernarčič

Vesna Pernarčič, Gaber Trseglav, Vesna Jevnikar,
Vera Per, Darja Reichman

OMAR VIALE

Omar Viale je kot režiser ali igralec sodeloval pri več kot sto svetovnih gledaliških predstavah.

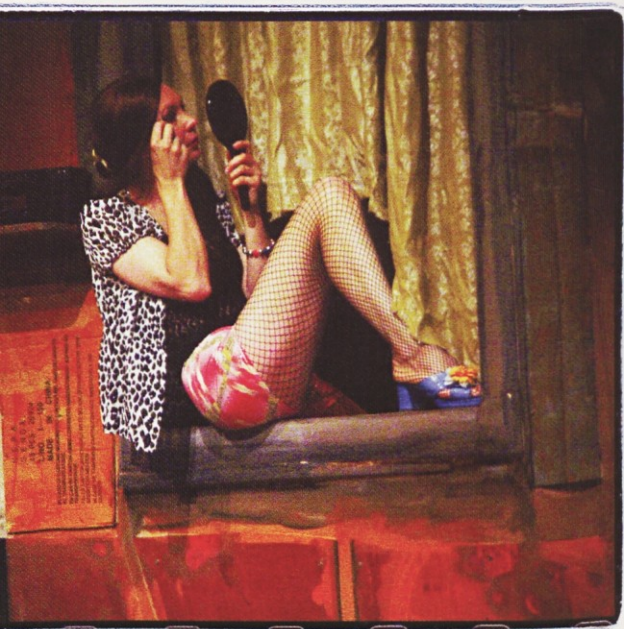
Med njegovimi režijami izstopajo naslednje predstave: Strahovi Henrika Ibsna, Nesporazum Alberta Camusa, Spoštljiva vlačuga Jean-Paula Sartra, Usmrtitev J. Helberta, Modri princ Eugenia Grifferra, Kolo Walterja

Operta, Oj, Carmela Sanchisa Sinisterre in Stari sluga Roberta Cosse. Od leta 1982 dela Viale kot gostujoči režiser v gledališču Comedia Cordobesa.

Viale je sodeloval pri vseh državnih in mednarodnih festivalih, ki so bili v Córdobi od leta 1984. Med letoma 1987 in 1989 se je kot štipendist nacionalnega umetniškega sklada izpopolnjeval v gledališki režiji v Buenos Airesu pod umetniškim vodstvom mednarodno priznanega režiserja Roberta Sturue. Leta 1994 je bil kot poseben gost povabljen na gledališka srečanja v sklopu 25. mednarodnega gledališkega festivala v mestu Molina de Segura v španski Murcia. Leta 1995 se je predstavil kot režiser predstave Stari sluga Roberta Cosse

v gledališču Teatro de Repertorio Español v New Yorku v ZDA in z njo doživel odličен sprejem pri tamkajšnjem občinstvu in kritiki. Režiral je tudi v Boliviji in Španiji. Leta 1999 ga je córdobski dnevnik La Voz del Interior proglasil celo za režiserja desetletja.

Omar Viale je dobitnik številnih nagrad in priznanj, za svoje delo pa je leta 2000 prejel tudi priznanje za dosežke in prizadevanja na področju gledališča v Argentini, ki jo podeljujejo občinstvo in mestne oblasti Córdobe.

Darja Reichman

Darja Reichman, Vera Per, Vesna Pernarčič

INTERVJU Z REŽISERJEM OMARJEM VIALOM

Gorenjski glas, 28. maja 2002

Benetke, ki so tako oddaljene kot Jujuy

.....

Argentinski režiser bo z dramo pisatelja Jorgea Accama, ki je v svetu postala že prava uspešnica, predstavil Slovincem del sodobne argentinske kulture. Problem solidarnosti v svetu globalizacije je univerzalna tema.

.....

Režiser in igralec Omar Viale iz dvomilijonskega mesta Córdoba v Argentini je aprila v Prešernovem gledališču začel režirati predstavo Benetke argentinskega avtorja Jorgea Accama. Omar Viale je režiser in igralec v gledališču Comedia Cordobesa. Z gledališčem se ukvarja že od mladosti, leta 1973 pa je postal član skupine Comedia Cordobesa. Nastopal je tudi kot igralec v filmih in v Argentini režiral vrsto predstav, s katerimi je gostoval na festivalih v Boliviji in ZDA. Poleg tega je režiral v Španiji, ZDA in Boliviji. Za svoje delo je prejel številna priznanja, osrednji córdobski dnevnik La Voz del Interior pa ga je leta 1999 razglasil za režiserja desetletja. Leta 2000 je prejel za svoje delo tudi priznanje vlade province Córdoba.

Gospod Viale, mi lahko za začetek poveste, zakaj ste za režijo v Kranju izbrali ravno predstavo Benetke?

Prešernovemu gledališču sem predlagal pet argentinskih dram in oni so med njimi izbrali komedijo Benetke. Gre za pomemben tekst v argentinski dramatik in zelo mi je všeč, da so izbrali ravno to igro, saj je še nikoli nisem režiral. To je eno najuspešnejših sodobnih argentinskih besedil, ki ga je napisal Jorge Accame in je doživelo premiero v Argentini leta 1998, nato pa so ga uprizorili še v Kanadi, Franciji in ZDA. Argentinska predstava je potovala na številne festivale v tujini.

Nam lahko kaj več poveste o avtorju?

Jorge Accame je bil rojen v Buenos Airesu, vendar že dolga leta živi v provinci Jujuy na severu Argentine, nedaleč stran od meje z Bolivijo. Predava na univerzi in se ukvarja z gledališčem. Osebnost se še nisva spoznala, pred prihodom v Kranj pa sva imela zelo intenzivne stike po telefonu in elektronski pošti. Ko je izvedel, da bodo predstavo uprizorili še v Sloveniji, je bil zelo navdušen.

Tudi predstava Benetke se dogaja v Jujuyu ...

Da. Osrednji lik je ostarela in slepa prostitutka Gringa, lastnica javne hiše v Jujuyu. Gringa med mladimi prostitutkami sanja o svojem nekdanjem ljubimcu Giacomu, ki ji je nekoč obljubil, da jo bo popeljal v Benetke. Mlade prostitutke ji hočejo uresničiti njeno željo, ampak tam na severu Argentine nihče nima niti pojma, kje Benetke sploh so ...

Tako kot večina Slovencev ne ve, kje je Jujuy ...

Tako je. Tukaj je torej situacija obrnjena. Od vas do Benetk je samo skok in bivanje v Kranju sem izkoristil za to, da sem jih videl v živo. To je res mesto ljubezni, polno romantike ... Tako

blizu Benetk živite in tako daleč od Lujuya – to je zame pri režiji poseben izziv. S predstavo vam bom skušal približati tamkajšnje življenje. Sporočilo Benetk je zelo univerzalno. Gre za probleme osamljenosti in solidarnosti v tem globaliziranem svetu.

Čemu dajete največji poudarek pri režiji?

Predvsem igralcem. Gledališče obstaja zato, ker obstajajo igralci. Napisane drame so literatura. Šele ko jih igralci upodobijo s svojim telesom in igro, postanejo gledališče.

Koliko ste pred prihodom poznali Slovenijo?

Zaradi prisotnosti vašega gledališča v Argentini in Latinski Ameriki sem imel nekaj informacij o kulturnem dogajanju pri vas. Vedel sem, da prihajam v državo z izjemnim gledališkim nivojem. Dodatne informacije sem si pridobil s pomočjo interneta, pa tudi v pogovorih z Gracielo Mravlje, Slovenko, ki živi v Córdobi. Pri njej sem se celo učil slovenščine in tako prišel med vas vsaj z nekaterimi osnovami jezika.

Sicer pa je tudi Córdoba v svetu znana po svojem izjemnem gledališču ...

Ljudje v Córdobi imajo zelo radi gledališče, ki ima pri nas dolgoletno tradicijo. V Córdobi imamo pomemben mednarodni gledališki festival Mercosur. V našem mestu je bil rojen tudi eden najpomembnejših sodobnih latinskoameriških režiserjev Carlos Gimenez, ki je ustanovil festival v Caracasu in je pred leti žal umrl.

Na vseh latinskoameriških festivalih pri organizatorjih skoraj vedno srečujem koga, ki je iz Córdobe ...

Tudi to je posledica vpliva Carlosa Gimeneza, ki je v sedemdesetih letih zaradi političnih razlogov z vso svojo gledališko

skupino zapustil Argentino in odšel v emigracijo v Venezuelo. Tam so ustanovili gledališče Rayatabla, eno najpomembnejših v Latinski Ameriki, mnogi člani pa so se nato raztepli po vsem svetu.

Govorite samo špansko in italijansko, ampak očitno vam to za gibanje po Kranju ne predstavlja problemov?

Ne. Vse se zmenim. Vaši ljudje so izredno prijazni in odprti. Gledališčniki smo poleg tega navajeni situacij, v katerih se je treba znajti.

Imate po predpremiери Benetk, ki bo 1. junija, že kakšne načrte za gostovanje?

Premiera predstave bo jeseni, ko mene že ne bo več tu. Z njo bodo odprli novo sezono. Pred dnevi so organizatorji festivala Mercosur iz Córdoba že poslali v Prešernovo gledališče prošnjo, naj jim čim prej pošljejo vse potrebno gradivo, ker bi Benetke radi že letos vključili v program festivala. V navezi smo tudi z mednarodnim gledališkim festivalom v ameriškem Miamiu, kamor bi predstava potovala prihodnje leto. Direktor tega festivala je dobro seznanjen z mojo režijo v Sloveniji. Predstava ga zelo zanima, saj izrazito sodi v koncept njegovega festivala, na katerem predstavljajo kulturo španskega in hispanoameriškega porekla, še posebej pa njene vezi z drugim svetom.

Marko Jenšterle

ENTREVISTA CON EL DIRECTOR OMAR VIALE

Gorenjski glas, 28 de mayo de 2002

.....

VENECIA, TAN LEJANA COMO JUJUY

.....

Señor Viale, ¿puede decirme, para empezar, por qué eligió precisamente la obra *Venecia* para dirigirla en Kranj?

Propuse al Teatro de Prešeren cinco obras de teatro argentinas y ellos eligieron la comedia *Venecia*. Se trata de un texto importante del teatro argentino y me complace mucho que hayan elegido precisamente esta obra, pues no la había dirigido aún. Es uno de los textos argentinos contemporáneos más destacados, escrito por Jorge Accame, que se estrenó en Argentina en 1998 y luego se representó en Canadá, Francia y EE.UU. La representación argentina participó en numerosos festivales extranjeros.

¿Podría contarnos algo más sobre del autor?

Jorge Accame nació en Buenos Aires, pero lleva muchos años viviendo en la Provincia de Jujuy en el norte de Argentina, no muy lejos de la frontera con Bolivia. Da clases en la universidad y se dedica al teatro. No nos hemos conocido aún en persona, pero antes de mi llegada a Kranj tuvimos contactos muy intensivos por teléfono y correo electrónico. Cuando supo que la obra se representaría también en Eslovenia, se ilusionó mucho.

La representación *Venecia* también ocurre en Jujuy...

Sí. La protagonista es la vieja y ciega prostituta Gringa, dueña de un burdel en Jujuy. Rodeada por las jóvenes prostitutas, Gringa sueña con su antiguo amante Giacomo que, antaño, le había prometido llevársela a Venecia. Las jóvenes prostitutas quieren hacer que se realice su deseo, pero allí, en el norte de Argentina, nadie siquiera tiene la idea de dónde está Venecia...

Igual que la mayoría de los eslovenos no sabe dónde está Jujuy...

Así es. Aquí la situación es inversa. De aquí a Venecia es sólo un paso y he aprovechado mi estancia en Kranj para verla con mis propios ojos. Es de verdad una ciudad del amor, llena de romanticismo ... Viven tan cerca de Venecia y tan lejos de Jujuy - lo cual representa para mí como director un desafío especial. Con esta representación trataré de aproximarles la vida que viven allá. El mensaje de *Venecia* es muy universal. Se trata de problemas de soledad y solidaridad en este mundo globalizado.

¿Qué es lo que destaca Ud. en la dirección?

Sobre todo a los actores. El teatro existe porque existen los actores. Las obras de teatro escritas son literatura. Sólo cuando los actores las representan con su cuerpo y a través de su interpretación, se convierten en teatro.

¿Hasta qué punto conoció Eslovenia antes de llegar aquí?

Gracias a las presentaciones de su teatro en Argentina y Latinoamérica pude obtener alguna información sobre la vida cul-

tural de aquí. Sabía que me iba a un país con un nivel de arte dramático excepcional. Obtuve información adicional también a través del internet y las conversaciones con Graciela Mravlje, eslovena que vive en Córdoba. Ella incluso me dio clases de esloveno y así he venido aquí con algunas bases de su lengua.

De todas formas, también Córdoba es muy conocida por su excelente teatro...

A la gente de Córdoba le gusta mucho el teatro, que tiene en esa zona una tradición muy larga. En Córdoba tenemos Mercosur, un festival internacional de teatro muy importante. En nuestra ciudad nació uno de los directores contemporáneos más importantes de Latinoamérica, Carlos Giménez, que fundó el Festival de Caracas y que, lamentablemente, murió hace unos años.

En todos los festivales latinoamericanos, casi siempre encuentro entre los organizadores a alguien de Córdoba...

También un resultado de la influencia de Carlos Giménez, que en los años setenta abandonó Argentina por razones políticas con todo su grupo de teatro y emigró a Venezuela. Allí fundaron el teatro Rayatabla, uno de los más importantes de Latinoamérica, muchos miembros luego se dispersaron por todo el mundo.

Ud. habla sólo español e italiano, lo cual, evidentemente, no le representa ningún problema para moverse por Kranj...

No. Todo funciona. Su gente es muy amable y abietta. Además, los que trabajamos en el teatro estamos acostumbrados a las situaciones que uno tiene que resolver.

Después del ensayo general de *Venecia* que será el próximo día 1 de junio, ¿tiene ya planes para visitas de la representación?

El estreno de la obra será en otoño cuando yo ya no esté aquí. La obra abrirá la temporada. Hace unos días, los organizadores del Festival Mercosur de Córdoba ya se contactaron con el Teatro de Prešeren con el ruego de que les enviaran cuanto antes todo el material necesario para poder incluir *Venecia* en el programa del Festival ya para este año. Estamos en contacto también con el Festival Internacional de Teatro de Miami, adonde la representación viajaría el año que viene. El director de ese Festival conoce bien mi trabajo de dirección que estoy realizando en Eslovenia. La representación le interesa mucho, pues cuadra perfectamente en el concepto de su festival, en el que presentan la cultura de origen español e hispanoamericano y, sobre todo, sus lazos con el resto del mundo.

Marko Jenšterle

Traducción Marjeta Drobnič

Gaber Trseglav, Vesna Jevnikar

Gaber Trseglav, Darja Reichman, Vesna Pernarčič,
Vesna Jevnikar

Vera Per, Darja Reichman

CONTURSI, MARONI LA CUMPARSITA

*Si supieras
que aún dentro de mi alma
conservo aquel cariño
que tuve para ti...*

*Quién sabe, si supieras
que nunca te he olvidado
volviendo a tu pasado
te acordarás de mí...*

*Los amigos ya no vienen
ni siquiera a visitarme,
nadie quiere consolarme
en mi aflicción.*

*Desde el día en que te fuiste
iento angustias en mi pecho.
decí, por díos que has hecho
de mi pobre corazón.*

*Al cotorro abandonado
ya ni el sol de la mañana
asoma por la ventana,
como cuando estabas vos
y aquel perrito compañero
que por tu ausencia no comía
al verme solo, el otro día,
también me dejó.*

*Ah...si supieras
que aún dentro de mi alma
conservo aquel cariño
que tuve para ti.*

*Quién sabe, si supieras
que nunca te he olvidado
volviendo a tu pasado
te acordarás de mí...*

*Ko bi vedela,
da v svoji duši
še vedno nosim tisto nežnost
ki sem jo čutil do tebe.
Kaj bi bilo, če bi vedela,
da te nikdar nisem pozabil.
Ko se boš vračala v svojo preteklost,
se boš spomnila name ...*

*Prijatelji več ne prihajajo,
še na obisk ne pridejo,
nihče me ne potolaži
v moji žalosti.
Odkar si odšla,
čutim v svojih prsih tesnobo.
Povej, pri bogu, kaj si naredila
z mojim ubogim srcem.*

*V zapuščeno hišo
še jutranje sonce
ne posije skozi okno,
kakor takrat, ko si bila tu,
in najin prijatelj psiček
nič ne je od dne, ko si odšla.
Ko me je videl tako samega,
me je zapustil še on.*

*O ko bi vedela,
da v svoji duši
še vedno nosim tisto nežnost,
ki sem jo čutil do tebe.
Kaj bi bilo, če bi vedela,
da te nikdar nisem pozabil.
Ko se boš vračala v svojo preteklost,
se boš spomnila name ...*

Prevedla Katja Šmid

INTERVJU Z DRAMATIKOM JORGEOM ACCAMOM

LA GUÍA, CLARÍN ESPECTÁCULOS, 19. 2. 2001

POSLUŠAM LJUDI

.....

Nekaj povsem vsakdanjega se zdi, da se v ZDA, Mehiki in Kanadi govori o Benetkah. Ampak da se na istih mestih govori o Jujuyu, ni zasluga globaliziranega turizma, temveč zasluga argentinskega pisca Jorgea Accama. Njegova igra Benetke je bila ravnokar uprizorjena v New Yorku, in to celo s Chito Rivero (Poljub ženske pajka) v glavni vlogi. Poleg tega so različice igre pred nekaj tedni uprizorili tudi v Mehiki in Montrealu.

Ali ste slutili takšen uspeh vaše igre, ko je bila prvič premierno uprizorjena?

Usoda Benetk je presegla pričakovanja, ki bi jih kdorkoli lahko napovedal. Poleg tega človek ne piše zato, da bi njegovo delo postalo uspešnica. Nikakor ne mislim, da je nekdo lahko prepričan, da bo njegovo delo postala uspešnica, razen če ne govorimo o komercialni uspešnici. Vendar v primeru Benetk lahko rečem, da se mi je že malce izmuznila z vajeti.

Si je težko zagotoviti zvestobo vsake postavitve predstave doma in v tujini?

S tem si ne delam skrbi. Vsak režiser potrebuje svobodo, prav tako kot avtor. Ko so recimo igro uprizorili v Londonu, so me povabili na premiero in predstava se mi je zdela zelo lepa.

Se je ohranilo tudi lociranje dogajanja v Jujuyu?

Da, govor so spremenili v prevod, ki je zvenel prepričujoče. Vstavili so nekatere španske besede, ki so jih ponavljali v angleščini, jih izgovarjali napol latinsko, z zelo odprtimi samoglasniki in poudarjenimi soglasniki. V Montrealu je predstavo režiral Argentinec Guillermo de Andrea, s katerim sem si o predstavi dopisoval po elektronski pošti, te dni pa so predstavo uprizorili tudi v Ciudadu de Mexico.

Kaj pa v Evropi?

Slišal sem, da jo bodo uprizorili tudi v Italiji in Franciji. Mislim, da v Italiji ne bo uspela, saj je v delu zelo pomemben prav *cocoliche* (italijansko-španska jezikovna mešanica, govornjena v Argentini), ne morem si predstavljati, kakšen bi bil italijanski prevod. Kar se tiče uprizoritve v Parizu, sem slišal, da bi naj glavno vlogo igrala Jeanne Moreau. Vendar so to za zdaj nepotrjene novice.

Objavili ste tudi pesmi in celo roman Segovia. V katerem literarnem žanru se počutite najbolj doma?

Ponavadi pišem istočasno več stvari. Hkrati odkrivam, da se ene in druge povezujejo med seboj. Roman Segovia je eden iz serije romanov, ki izvirajo iz antologije apokrifnih pesnikov, ki sem jo objavil leta 1999, in se imenuje Cuatro poetas (Štirje pesniki), jaz pa sem antologist.

In zakaj apokrifni pesniki?

Ker sem pregledoval svoje pesmi, starejše in zdajšnje, ki bi jih lahko pripisal različnim avtorjem. Izbral sem jih po skupnih značilnostih, jih razdelil v skupine in jim pripisal avtorja, dal vsakemu avtorju biografijo in izdal to antologijo.

Pišete, kakor da bi bili več oseb hkrati, in pri tem tudi uporabljate različne jezikovne registre?

Čeprav se tega ne zavedamo, vsak pri pisanju uporablja mešanico žanrov. Dejansko je dialog del romana in v romanu in dramskem delu najdemo lirične pasuse.

In kje jemljete motive in teme?

Poslušam ljudi, teme jemljem iz skoraj fizične resničnosti.

Ali najraje prisluhnete preprostim ljudem, svojim sosedom v Jujuyu, tako kot v Benetkah?

Predvsem ko pišem gledališke igre. Tam je namreč življenje. V srednjem družbenem sloju ne najdem zanimivih motivov. Življenje, osnovne potrebe, lakota, najbolj čiste sanje, bolj pomembne za človeka, so na robu. Ne pristajam na gledališče, ki ne bi bilo ljudsko.

Olga Cosentin
Prevedla Katja Šmid

Vesna Jevnikar, Darja Reichman, Vesna Pernarčič,
Vera Per

**Vesna Jevnikar, Gaber Trseglav, Vesna Pernarčič,
Vera Per, Darja Reichman**

Destinacija: Benetke

Ko prebereš Accamove Benetke, te obide mešanica občutkov. Od otožnosti, melanholije pa do neke vrste zadoščenja, celo radosti. Da se vsi ti občutki najdejo v skupnem imenovalcu, sentimentalnosti, se zdi z zdravega stališča racionalne kapitalistične današnjosti ceneno, skorajda grešno. Presojanje, predvsem pa obsojanje sentimentalnih občutij je v domeni priložnostnih intelektualcev. Temu cehu sem z vsem svojim bitjem in žitjem zaprisežena tudi sama. Ko sem se torej, grešnica, morala spopasti z zgoraj navedenimi prepovedanimi občutji, sem se spomnila Čapkovega citata: „Brez sentimentalnih razlogov ne boš dal bližnjemu niti čaše vode; razumski razlogi te ne bodo pripravili do tega, da bi dvignil človeka, ki mu je spodrsnilo.“¹

V tej točki bi se Jorge Accame s Karlom Čapkom verjetno strinjal. Če bi Gringo sentimentalni občutki intenzivneje prevevali kakšno desetletje prej, bi mi njenega bordela in njenih uslužbenk sploh ne imeli privilegija spoznati. Z Giacomom bi srečno živela v Benetkah. Ampak naj začnem po vrsti.

V pričujočem besedilu se, kot je iz samega naslova razvidno, vse vrti okrog enega izmed presežkov italijanske turistične ponudbe. Benetke so skozi prizmo ljubezni pravzaprav mitološko mesto. Ljubezen v tem smislu je seveda tista nedosegljiva, vztrajno zasledovana dobrina, katere moč je adekvatna večnosti. V tovrstni mitologiji bi poleg Benetk v to kategorijo uvrstili še francosko prestolnico. Tako Pariz kot Benetke stasimbol ljubezni same, torej ideala romantičnih zanesenjakov.

Gringa, ostarela slepa prostitutka in hkrati lastnica

¹ Karel Čapek, Zakaj nisem komunist?, Mladinska knjiga, Ljubljana, 1975

bordela nekje v Argentini, si na vsak način želi v Benetke. Moški, ki ga je ljubila in ki je ljubil njo, je tam in jo čaka kljub temu, da ga je v mladosti okradla in zbežala. S plenom je lahko začela svoj posel. S kapitalom od ljubezni se je ljubezni odrekla, da je lahko ljubezen prodajala, tako rekoč izvažala. Sentiment je v nekem trenutku stoo odstotno podredila dobičkonosnim težnjam, ljubezen kapitalističnega izvora je slavila svojo zmago nad ljubeznijo mitološkega izvora.

V Gringinem podjetju se trenutno udinjajo ljubezni tri mlajše ženske. Odločijo se, da bodo starejši sodelavki uresničile sanje in jo odpeljale v Benetke. Same niti ne vejo, kje se ta tolikanj opevani kraj nahaja. Da je to v neki oddaljeni Evropi, da je med njimi in Benetkami ogromno modre barve, jim na zemljevidu uspe najti šele njihova redna stranka Chato. Chato je hkrati nekdo, ki jim ves čas zatrjuje, da z njimi ni samo zaradi seksa. Njegov motiv je globlji do te mere, da ga sam enači z ljubeznijo. Obtoži jih celo, da imajo kamen namesto srca, saj je očitno edini interes, ki jih veže z njim, denar. Za Chata potemtakem lahko rečemo, da je izjema, ki zaobide kapitalistični ustroj; dano mu je vedeti, kje so Benetke. Kje je ljubezen. Hotnice vpogleda onstran posvetnega nimajo, ob čemer pa je pravzaprav že skrajni čas, da se vprašamo, zakaj se stvar odvija v miljeju poltene obrti.

Prostitucijo se pojmuje kot ekonomsko transakcijo moralno (in etično) najnižjega reda. Ekonomska transakcija je v aktualnem obdobju gonilni mehanizem za razumevanje življenja, način življenja in življenje samo. Prostitucija dandanes torej pomeni udeležanje ekonomskega interesa s ponujanjem oz. prodajanjem katerekoli prvine, imanentne ponudniku oz. prodajalcu. V tem kolesju se zlahka zgodi, da Benetke izpuhtijo z globusa.

Ko Chato puncam obelodani geografsko pozicijo zelenega naslova, postane jasno, da je realizacija potovanja vezana na aerodinamično prevozno sredstvo. Letalska vozovnica je vredna celih sedemsto transakcij, to pa je zunaj dometa njihove

kupne moči (nakup falcona bi bil v tem primeru tako rekoč znanstvena fantastika, saj bi zanj morale oddelati enainpetdeset milijonov sto tisoč užtkov, preračunano iz tolarjev). Destinacija Benetke je na ta način torej nedosegljiva. Punce to sprevidijo, vendar jim Gringin sen pomeni več kot blodnje slepe starke. Motiv za uresničevanje tega sna seže globlje; je pravzaprav njihova lastna želja. Na podlagi tega lahko upravičeno slutimo izid potovanja; da so jim namreč Benetke bliže, kot lahko same na tej točki dojamejo. Njihov notranji vzgib za udejanjenje Gringine želje lahko iščemo in tudi najdemo prav na polju ljubezni, saj Gringa vsaki izmed njih predstavlja substitut za družino in do nje čutijo več kot le naklonjenost po sili razmer.

Benetk dekleta nikakor ne nameravajo zaobiti, odločijo se, da jih bodo uprizorile kar doma, v bordelu. Vse, kar potrebujejo, so stoli, ventilator, nekaj specialnih efektov in seveda temeljna sestavina za pripravo tovrstne delikatese – ljubezen. Sicer je ta ljubezen drugačne vrste kot tista, s katero povezujemo Benetke, vendar zaradi tega nič manjša, nič manj večna.

Dekleta predvidijo za svojega pomočnika Chata. Dodelijo o mu več funkcij, med drugim naj bi igral tudi vlogo Giacoma, zapuščenega in okradenega Gringinega ljubimca. V Benetkah oz. bordelu pa se pojavi pravi Giacomo. Z Gringo zapleše okrog gondole, tj. stolov. Ko se Gringa upehana usede nazaj v gondolo, umre.

Dekleta so s Chatom prepotovala dolgo pot. Njihova simulacija postane resničnost. Znajdejo se v Benetkah; deležne so dotika ljubezni same. V točki, ko imaginarne Benetke proizvedejo realnega Giacoma, se izniči razloček med lažnim in resničnim, bordel postane Benetke, Benetke postanejo bordel. Če parafraziram; dom Rite, Marte in Graciele lahko razumemo kot svetišče nadtelesne ljubezni, Benetke pa kot prostor za ekonomsko transakcijo moralno najnižjega reda.

Gaber Trseglav, Vesna Jevnikar, Vesna Pernarčič,
Darja Reichman, Vera Per

MILVA
LA CUMPARSITA

*Questo tango suona sempre,
non smette mai di tormentarmi,
e so che non potrò fermarlo mai
perché l'ho dentro il cuore.*

*Questo tango suona sempre
e sempre io l'ascolterò,
sempre, dovunque andrò,
anche se non vorrò,
perché mi parla di noi.*

*Tu lo sai
che penso a te:
rivedo te,
sentendo questo tango,
il tango che balavo
felice insieme a te.*

*Ogni volta che lo sento
io ripenso al nostro amore:
adesso tu non sei più qui
e so che non ritornerai,
ma questo tango ti ferrà
legato a me.*

*So che anche tu,
sentendo questo tango,
non puoi scordare i giorni
trascorsi insieme a me.*

Kar naprej se sliši ta tango,
nenehno me preganja,
vem, da mi ga ne bo uspelo utišati,
ker ga nosim v srcu.

Kar naprej se sliši ta tango,
kar naprej ga bom poslušala,
naj grem kamorkoli,
tudi če ne bom hotela,
zato ker mi govori o naju.

Ti veš,
da mislim nate:
spet te vidim,
kadar slišim ta tango,
tango, ki sem ga plesala
srečna skupaj s tabo.

Kadarkoli ga zaslišim,
spet pomislim na najino ljubezen:
tebe zdaj ni več tu
in vem, da se ne vrneš,
ta tango te pa z okovi
priklepa name.

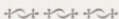
Vem, da tudi ti,
kadar slišiš ta tango,
ne moreš pozabiti dni,
ki si jih preživel z mano.

Prevedel Arko

Vera Per, Matjaž Višnar

Mednarodni festival komornega gledališča ZLATI LEV 2002 v Umagu

Strokovna žirija v sestavi režiserja Dina Mustafića, novinark Oke Ičko, Žive Emeršič-Mali in Laure Markič ter glasbenice Zdenke Kovačiček se je soglasno odločila, da veliko nagrado za najboljšo predstavo v celoti prejme **PREŠERNOVO GLEDALIŠČE KRANJ** za uprizoritev

VERA LJUBEZEN UPANJE

v režiji Eduarda Milerja

Svojo odločitev je žirija utemeljila takole:

„Za izjemen gledališki dosežek, visok umetniški domet ter pretresljivo in navdihujočo predstavo. Moderna, močna režija, skladna ansambelska igra in čvrsta dramaturška obdelava so naredile iz najstarejšega besedila na letošnjem festivalu univerzalno in aktualno predstavo o večnem spopadu posameznika z okrutnostjo sistema.“

Enako kot strokovna žirija se je odločilo tudi občinstvo. Predstavi je dodelilo najvišjo oceno in nagrado.

DARJA REICHMAN
nagrada za vlogo Elisabeth

*„Za izjemno umetniško kreacijo, polno notranje moči
in igralske ekspresije, in za zavidljivo ustvarjalno energijo,
s katero je kreirala tragičen lik sodobne junakinje.“*

Velika nagrada mednarodnega festivala
komornega gledališča Zlati lev 2002

SANJA

Avtor Aleš Pirnat

Nagrada občinstva mednarodnega festivala
komornega gledališča Zlati lev 2002

UPANJE

Avtor Aleš Pirnat

Javni zavod Prešernovo gledališče Kranj
Glavni trg 6, Kranj

Ravnatelj **Borut Veselko**

Dramaturginja in vodja umetniškega oddelka **Marinka Postrak**

Koordinator programa **Robert Kavčič**

Računovodkinja **Darka Mihelič**

Tajnici **Nataša Horvat, Gaja Kryštufek**

Garderoberka **Bojana Fornazarič**

Frizer in masker **Matej Pajntar**

Inspicent in rekviziter **Ciril Roblek**

Osvetljevalec **Drago Cerkovnik**

Odrski tehniki **Simon Markelj, Janez Plevnik,**

Robert Rajgelj in Bojan Hudernik

Čistilki **Stojka Velova in Asima Avdič**

Igralci

Vesna Jevnikar, Tine Oman, Vesna Pernarčič, Pavel Rakovec,

Darja Reichman, Vesna Slapar, Gaber Trseglav,

Rok Vihar in Matjaž Višnar

Tajništvo **+386 (4) 280 49 00**

Blagajna **+386 (4) 202 26 81**

Rezervacije in prodaja vstopnic od ponedeljka do petka
od 10.00 do 12.00, ob sobotah od 9.00 do 10.30

+386+386+386

Ravnatelj **+386 (4) 280 49 12**

borut.veselko@s5.net

Vodja umetniškega oddelka **+386 (4) 280 49 16**

marinka.postrak@s5.net

Koordinator programa **+386 (4) 280 49 13**

robert.kavcic@s5.net

Spletna stran

www.pgk-gledalisce.si

Elektronski naslov

presern-gled@s5.net

+386+386+386

Gledališki list javnega zavoda Prešernovo gledališče Kranj

Sezona 2002/3

Št. 2

Odgovorni urednik **Borut Veselko**

Urednica **Marinka Postrak**

Lektor **Arko**

Oblikovalka **Tanja Radež**

Fotograf **Damjan Švarc**

Priprava **Alten**

Tiskarna **Žnidarič**

DONATOR

Mercator

PREŠERNOVO GLEDALIŠČE
KRANJ

TEATRO PREŠERNOVO GLEDALIŠČE KRANJ
ESLOVENIA